

grunnskomp med standardlåter, men Volds jazzige resitering er uansett hovedstemmen.

DEN ANDRE dobbel-CD-en presenterer Vold som politisk dikter. Det svinger mellom syrlige og sterke kommentarer til storpolitikk og et nesten privat engasjement for små, så godt som tapte saker.

Trolig har aldri skøytesporten vært viktigere enn akkurat i Volds diktning. Det Vold forteller om trikken fra sin oppvekst, det han leste om trikken i 1990, det kan helt greit gjelde Bybanen i 2020. Det han beretter om skøyter, er alt i ferd med å bli glemt historie.

Men kanskje er det slik at jo mer marginal sporten blir, jo mer universell blir Volds beskrivelse av opplevelser i og rundt de to sirklene.

DEN TREDJE dobbel-CD-en er viet Volds andre diktere, gjendiktningene av Dylan, Creeley, Stevens og O'Hara, som spenner fra rølpete blues med Dylan til intense storbydrypp fra O'Hara der Kapstads komp kommer til sin rett.

Siste CD, med Obstfelder, Orvil, Gill m.fl., er mer som en æresrunde, riktig setting, flott holdning, seieren sikret og spenningen for lengst utløst.

Kanskje skulle riksantikvaren heller verne skøytesporten.

ANMELDT AV HELGE OLSEN

Askese og lidenskap

Store ambisjoner når Hvoslefs kammermusikk kommer på CD.

DET ER LITT AV et prosjekt plateselskapet Lawo har gått i gang med: All Ketil Hvoslefs kammermusikk skal ut på plate, det meste for første gang. Initiativtakerne er fiolinisten Ricardo Odrizola og pianisten Einar Røttingen, som lenge har samarbeidet med Hvoslef. Nå gjelder det hele Hvoslefs omfattende kammermusikalske produksjon – 37 verk innspilt på ni CD-er av Odrizola og Røttingen sammen med musikere fra Griegakademiet og Bergen Filharmoniske Orkester.

Verkene på første plate i serien spenner kronologisk fra 1982 til 2001 og presenterer vidt forskjellige instrumentkombinasjoner – «Erkejubil» (1982) er skrevet for messingblåser og slagverk, «Scheherazade forteller videre» (1986) for fiolin og harpe, «Duo Due» (1993, rev. 1995) for fiolin og cello, «Frammenti di Roma» (1998, rev. 2014) for obo, klarinett og fagott og «Canis Lagopus» (2001) for strykekvartett, kontrabass og slagverk.

Platen demonstrerer bredden og de karakteristiske trekkene i Hvoslefs produksjon. Dette er dynamisk, rytmisk drevet musikk, skrevet uten hensyn til herskende

SAMTIDSMUSIKK

Ketil Hvoslef

«Chamber Works No. 1»
Lawo

123456

strømninger i samtiden. Uttrykket er for så vidt frittønt, men også sterkt dissonantisk, med instrumenter som braker sammen i krasse effekter. Hvoslef arbeider ofte med minimale motiviske celler, men musikken hans er ikke minimalistisk i vanlig forstand, den er snarere asketisk, nøysom. Men – som for eksempel «Frammenti di Roma» demonstrerer – det er fullt mulig å skape sterk, lidenskapelig musikk ved hjelp av enkle, sparsomme virkemidler. Et flott plateprosjekt som det skal bli spennende å følge.

ANMELDT AV PETER LARSEN

Bekmørk crooning

Dronemetal og aldrende baryton i dypstemt forening.

71-ÅRINGEN Scott Walker har forsynt verden med musikk i over 50 år med sin karakteristiske barytonstemme. Han har gått fra smørsanger i sine unge år til knallharde avantgardeprosjekter i en alder hvor de fleste ville ha lent seg tilbake og nytt pensjonisttilværelsen.

På platen «Soused» har han invitert med seg drone-metalbandet Sunn O))), som kanskje flere med glede husker gjorde et bestillingsverk for samtidsmusikkfestivalen Borealis i 2007. Bandet har etter sigende ønsket å gjøre et samarbeid med Walker tidligere, og at det nå er blitt noe av, kan alle prise seg lykkelige for. Sunn O))) sin karakteristiske monotone, fuzzbelagte grunnpilar er som skapt for Walkers intense stemme og mørktonede lyrikk.

Det som skiller Sunn O))) fra andre rock- og metalband som liker å kalle seg eksperimentelle, er at de er hardt investert og originale i lydutforskningen. Det er ingen enkle, raske triks å spore – her arbeider Stephen O'Malley og Greg Anderson dyptgående med støyens parametere og romklangens mange dimensjoner, og lydkunsten de har skapt gir Walkers prestasjon enda mer sprengkraft.

AVANTGARDE

Scott Walker & Sunn O)))

«Soused»
4AD

123456

Til tross for tidvis massive fuzzangrep, gis det mye rom til tekstene – som i likhet med musikken er repetitiv og kompromissløs. Meldingene bankes inn – «A beating would do me a world of good.» Musikken veksler mellom å være statisk, og å skape fremdrift når det trengs. Fra den nydelige åpningen på «Brando» til de hjemsøkende klangerne på «Herod 2014», den intense trommingen på «Bull», og de ekstreme dynamiske ytterpunktene på «Fetish» og «Lullaby». Dette er en plate med et distinkt og unikt uttrykk – et naturlig møtepunkt for metal, lyd-kunst og bekmørk crooning.

ANMELDT AV STEPHAN MEIDELL

Musikkansvarlig: **KJETIL KOPREN ULLEBØ**
kjetil.ullebo@bt.no

UKENS KONSERT

Moskus + Vander på Bergen Jazzforum

Moskus er ett av mange spennende band som gir ut musikken sin på det vitale plateselskapet Hubro, som nylig hadde femårsjubileum. Den akustiske trioen består av musikere med svært ulik bakgrunn: trommeslager Hans Hulbækmo, bassist Fredrik Luhr Dietrichson og Anja Lauvdal på piano. Her møtes folkemusikk, progrock, viser, salmer og gospel. Og med frijazzens åpne tilnærming til musikken, er resultatet høyst særegent. På Bergen Jazzforum kan man på fredag også få med seg den nystartede jazztrioen Vander, som blander inn blues, country og folk i sitt jazzuttrykk.
Fredag 21.00 på Sardinien USF.

Susanne Sundfør snakker om kjærlighet og synger om samlivsbrudd, skrev en av våre tabloider, og igjen er kunstneren redusert til privatperson.

Musikkviter Audun Molde reagerer på at avisenes «tabloidisering» av norske artister, at de er mer interessert i privatlivet til artistene enn musikken.

FRA PLATESAMLINGEN

Art Blakey Quintet «A Night at Birdland», Blue Note, 1954

Den 21. februar 1954 presenterte Art Blakeys nye kvintett på Birdland – Lou Donaldson på altsaks, Horace Silver klaver, Curly Russel bass pluss «trompetsensasjonen», 25 år gamle Clifford Brown. Det ble skrevet jazzhistorie den kvelden. Og Rudy van Gelder tok opp det hele for Blue Note slik at vi den dag i dag kan høre Blakeys trommer piske blåserne fremover, og høre den unge, selvsikre Brown trekke flammende spor gjennom rommet, kor etter kor, med stor, glansfull messingtone, virtuos teknikk og en harmonisans som setter ham i stand til å vende vrangen ut på ethvert kjent akkordskjema. Folk diskuterer fremdeles hvordan jazzhistorien ville sett ut om han ikke var blitt drept i en trafikkulykke to år senere.

PETER LARSEN

karriere. FOTO: TORSTEIN ØEN, FÆDRELANDSVENNER